

DEMOKRACIJA

Uredništvo: Trst, ul. Machiavelli 22-II. - tel. 3-62-75
 Uprava: Trst, ulica S. Anastasio 1-c - tel. 2-30-30
 Goriško uredništvo: Gorica, Riva Piazzetta št. 18.
 CENA: posamezna številka L 25. — Naročnina:
 mesečno L 100, letno L 1.200. — Za inozemstvo:
 mesečno L 170, letno L 2.000. — Poštni čekovni
 račun: Trst št. 11-7223.

Leto X. - Štev. 20

Trst - Gorica 18. maja 1956

Izhaja vsak petek

Kjer ni argumentov naj bi jih nadomestile izmišljotine

Nasprotnikom Slovenske liste prede glede argumentov, s katerimi naj bi nas napadali, precej trda. Kot je nedavno dejal nosilec »enotne« liste v Dolini, dosedanji župan Lovriha, morajo sami priznavati, da so doslej zagrešili veliko napak in se kesajo. Radi jim verujemo. Zato je toliko bolj verodostojno, da ne morejo najti kaj takega pri skupinah in ljudih, ki so se združili okrog »Slovenske liste«. Tu je namreč doma doslednost in načelnost, ki so jo razvoj in razmere samo potrdile. Že deset let nastopajo skupaj isti prijatelji, že deset let zagovarjajo in se boré samo za to, kar je v korist tukajšnjega slovenskega življa, ne pa tujih partijskih središč.

Tako nimajo nasprotniki »Slovenske liste« ničesar, česar bi se lahko oprijeli, kar bi lahko dokazali. In ker v sili vrag muhe žre, so si pač morali nekaj izmisliti. Začeli so kričati, da so ljudje, ki se zbirajo okrog »Slovenske liste« zavezniki demokristjanov. Dobro vedo, da to ni res, da je podla izmišljotina in laž, toda mislijo si: toliko časa bomo kričali in pisarili, da bo pač že zaradi neprestanega govorjenja to postalo resnica. Mar niso že med osvobodilno borbo in tudi po končani vojni že nekajkrat preizkusili tega recepta, pa čeprav so nato morda sami prvi izdali načela, v katerih imenu so napadali nasprotnika?

„Democrazia Cristiana“ in londonski sporazumi

Samo pogledimo, kako si je sploh mogoče predstavljati, da bi tu obstajalo neko zavezništvo, sodelovanje.

Stranke in ljudje, ki so se zbrali pod nazivom »Slovenska lista«, so že s tem samim imenom pokazali, da jim je pri srcu predvsem ohranitev našega narodnega značaja, naše narodne samobitnosti, dosega in uresničenje naših narodnih pravic. Od vseh list, ki se potegujejo na teh volitvah za glasove slovenskih volivcev, so imeli edini pogum udariti slovenstvo tudi v samem imenu liste. Ali je torej mogoče, da bi ti ljudje čutili kakršnokoli naklonjenost ali navezanost na »Democrazia Cristiana«, katere tržaški odbor in predstavniki so že nešteto krat pokazali in dokazali, da so jim tržaški Slovenci trn v peti?

Stranke in ljudje »Slovenske liste« že leta in leta vztrajno zagovarjajo priznanje narodnostnih pravic tržaških Slovencev, se za to boré in so do zadnjega vztrajali tudi proti predaji Trsta Italiji. Odkar pa se je to zgodilo, ne zamudijo nobene priložnosti, da ne bi zahtevali izpolnitve vsega, kar so nam tržaškim Slovincem obljubili v londonskih sporazumih. »Democrazia Cristiana« in vse druge italijanske stranke pa so proti temu. Borile so se za priključitev Trsta k Italiji, odkar se je to zgodilo, pa samo gledajo, kako bi bojkotirale izvedbo londonskih sporazumov, posebno tistih določil, ki se tičejo slovenskih manjšinskih pravic. Kje je tu možno sodelovanje, ko je vendar potrebna borba? In strankam in ljudem »Slovenske liste« nihče ne more reči, da se v tej smeri ne bi dosledno borile.

»Democrazia Cristiana« in druge italijanske stranke dosedanje večine v tržaškem občinskem

svetu so vsaj doslej stalno nazivale, da so proti uresničenju popolne proste cone in proti široki avtonomiji Tržaškega ozemlja. Oboje ima »Slovenska lista« v svojem programu, za oboje se že leta zavzemajo stranke in ljudje, ki na »Slovenski listi« kandidirajo. Tudi glede tega ni možen noben kompromis, torej nobeno sodelovanje.

»Democrazia Cristiana« in druge italijanske stranke so podvzele široko akcijo raznarodovanja z umetnim naseljevanjem italijanskega življa v popolnoma slovenskih predelih Tržaškega ozemlja. V edini občini, kjer je imela skupina »Slovenske liste« župana, so gradbeno odobrenje za ezulsko naselje toliko časa odrekli, da je končno višja oblast morala poslati komisarja, ki je podpisal dekret, katerega župan (član Slovenske demokratske zveze) ni hotel izdati. Kje je tu sodelovanje?

Monopoli nad Domovi!

In koncem koncev, kdo pa očita ljudem »Slovenske liste« sodelovanje, nekakšno naklonjenost do italijanskih vladnih strank, ki imajo sicer lahko lepa in krščanska načela, a so, vsaj na tem področju, slepo protislovenske? Nihče drugi kot tisti, katerim so prav te stranke izročile monopol nad bodočimi slovenskimi kulturnimi domovi in so jim že izplačale prvi obrok obljubljenih 500 milijonov! Tisti, ki po hišah govorijo »Kaj se boste vezali s temi slovenskimi narodnjaki in katoliki? Mi smo se v Londonu in Rimu zmenili z Italijani. Oblastno podporo in zaščito bodo uživali kvečjemu „naši“ ljudje.«

Za koga torej govorijo dejstva, da je večji zaveznik italijanskih strank: tisti, ki ima od njih otipljive ugodnosti, ki se z njimi pogovarja in pogaja za našo kožo, ali skupine in ljudje »Slovenske liste«, ko je že marsikateri Italijan dejal, da so mu na županskih mestih ljubši komunisti kot pa zavedni, od fratelančne politike in polomije še nenačeti demokratični Slovenci?

Tako stojé stvari, ne pa kot bi jih radi prikazali titovci in vi-

dialijevci, ki so se ne samo zatekli k zavezništvu italijanskih strank, temveč so se v italijanske stranke celo pretopili. Mar niso prvi sami likvidirali svoje OF in KP ter so si nadelali plašč USI (ki je tipično italijanska stranka), drugi pa so tako in tako navadna sekcija KPI, kateri pač niso pravice in potrebe tržaških Slovencev ena izmed bistvenih točk njenega programa.

Z razumom se se skregali

Prevelika in preočitna so nasprotja med skupinami in ljudmi »Slovenske liste« na eni in italijanskimi strankami na drugi strani, da bi kdorkoli lahko sklepal na možnost česa takega, čemur se pravi sodelovanje. Zato se nasprotniki »Slovenske liste« tudi ne sklicujejo na takšne širše argumente. Edini oprijem, ki ga imajo, je dejstvo, da je dr. Josip Agneletto kot občinski svetovalec v nekaterih primerih glasoval za predloge občinske večine, če so se mu pač ti primeri zdeli pametni in za naše občane koristni. Glasoval je torej tako, kot je to zahteval interes njegovih volivcev, ne pa tako, kot bi bilo prav Togliattiju ali Stoki. In to upoštevanje razuma, ne pa zaslepljeno odbijanje vsega, naj bi bilo njegov greh. Toda, ali ne pošiljamo svoje ljudi v občinske svetle zato, da uporabljajo tam svojo glavo?

Samo dva primera, ki sta enostavna in ne rabita dolge razlage.

Nekdo, ki je vedel, kaj predvideva mestni regulacijski načrt, je kupil na trgu Goldoni eno izmed starih hiš. Dal je zanjo 4,5 milijona lir. Ko je občina, dve leti po tem nakupu, hotela regulacijski načrt izvesti in bi morala v ta namen hišo padreti, je dotičnik zahteval zanjo 50 milijonov. Hotel je pač zaslužiti, mlastno zaslužiti na račun skupnosti. Občina mu je ponudila lep zaslužek: pripravljena je bila kupiti hišo za 29.900.000 lir. Toda lastnik ni odstopil. Kot bi se hotel norčevati je zahteval celo gradbeno dovoljenje za povišanje te porušenju zapisane hiše, da bi nato zanjo lahko zahteval še več! Ker mu ga občina ni dala, je tožil in je v dveh instancah

pravdo dobil. Slo je za to, ali se proti takšnemu špekulantu gre tudi v tretjo instanco. Dr. Agneletto je glasoval za to, da se še naprej išče pravico in štiti korist občanov, komunisti, indpendentisti in titovci pa seveda proti. Ali je tako početje socialno in na mestu?

Podobno je bilo, ko je šlo za to, ali naj občina najame 3 milijarde posojila za porušenje nehygieničnega in za stanovanje neprimernega starega mesta, izpopolnitev kanalizacije in druga javna dela. Ker bi se naše mesto s tem moderniziralo, polepšalo, ker bi od tega imelo dolgo časa delo precej ljudi in ker je to bila ena izmed zadnjih priložnosti, da Trst še izkoristi priliko ter posojilo dobi, je glasoval za najetje posojila.

Ne tako vidalijevci in dr. Dežkleva. Zanje ni važno, ali se v Trstu več ali manj dela. Podobno, kot so po letu 1945 našim kmetom govorili, naj ne pusté, da bi jim Zavezniška vojska uprava popravljala hiše in gospodarska poslopja, tako so bili tudi v tem primeru proti temu, da Trst pač izkoristi vsako pomoč dokler se mu nudi prilika. Ali ne bi bilo neumno, ko bi se čez nekaj let kesali zaradi zamujene priložnosti, podobno kot so se kesali in se še kesajo mnogi kmetje, ki so leta 1945 poslušali tudi takrat združene titovce in vidalijevce?

Taki in podobni so »grehi« dr. Josipa Agneletta, človeka, ki je pač poslušal svoj razum in se je zavzemal za tržaške koristi, medtem ko je šlo drugim za nasprotovanje v vsem in preko vsega tudi takrat, ko se je bilo treba skregati s pametjo.

In to naj bi bilo sodelovanje? Vsakdo si sam lahko odgovori na to vprašanje. Dejstvo pa je, da rabimo v občinskih svetih prav može, ki ne bodo lutke partij, temveč vestni zastopniki koristi svojih volivcev. Kot takšni so se že doslej izkazali kandidati »Slovenskih list«. Odtod takšen bes proti njim, odtod pa tudi zaupanje, katerega jim bo brez oklevanja in bojazni, da bi bil prevaran, ponovno izrekel vsak zaveden slovenski volivec.

Kdo je kriv za nevarnost, ki preti Nabrežini?

Se vedno se mnogo govori o tem, zakaj ni prišlo v Nabrežini do enotnega slovenskega nastopa. In vendar je odgovor enostaven. Ponovila se je zgodba iz leta 1941, ponovila se je zgodba iz leta 1952. Komunisti enostavno ne marajo v zveze, kjer bi bilo ravnotežje, kjer ne bi oni bili v večini.

Leta 1941 bi v osrednji Sloveniji še mnoge druge slovenske politične skupine stopile v Osvobodilno fronto, če ne bi komunisti vztrajali, da mora leta biti organizirana tako, da so imeli oni v njej sigurno večino in odločujočo moč. Kako so jo izrabili, je znano.

Leta 1952 so v Nabrežini pridobili na svojo stran nekaj priložnostnih zaveznikov, si naenkrat ustvarili večino v tedanji koaliciji liste Slovenske skupnosti, pa so že skušali izigrati dogovor o izvolitvi župana.

Zdaj so pa hoteli, da bi demokracija po vseh teh izkušnjah že kar vnaprej pristala na sodelovanje v odboru, v katerem bi ko-

Indipendentisti!

Ne pozabite, da so prav tisti, ki se vam danes ponujajo pod imenom „Neodvisna socialistična zveza“ (USI) izdali STO! Volite zato svoje stare sobojevnike za STO, ki niso lomili priseg, niti preskakovali v tabor likvidatorjev STO-ja! Volite „Slovensko listo“!

munisti in zavezniki imeli 11, demokracija pa samo 5 glasov. S tem so odkrito povedali, kaj zahtevajo: ali sodelovanje nekomunistov, ki so pripravljani biti peto kolo, ali pa bodo nastopili sami. Našli so dve, tri peti kolesi, toda demokrati niso mogli pristati na takšno vlogo. Če bi pristali, potem bi pred zgodovino in neposredno bodočnostjo izpadli prav tako smešno in žalostno, kot vsi navidezni, ki so med vojno v osrednji Sloveniji pomagali komunistom na oblast.

Nabrežinski demokrati so v težkem trenutku pokazali svoj smisel za zrelost in načelnost. Ni jim šlo za večino, šlo jim je samo za ravnotežje, za takšno porazdelitev števila svetovalcev, da bi nobena skupina ne mogla izigrati druge. Komunistom pa je šlo za večino, za možnost izigravanja in temu na ljubo so preprečili enotnost.

Volilni sonet

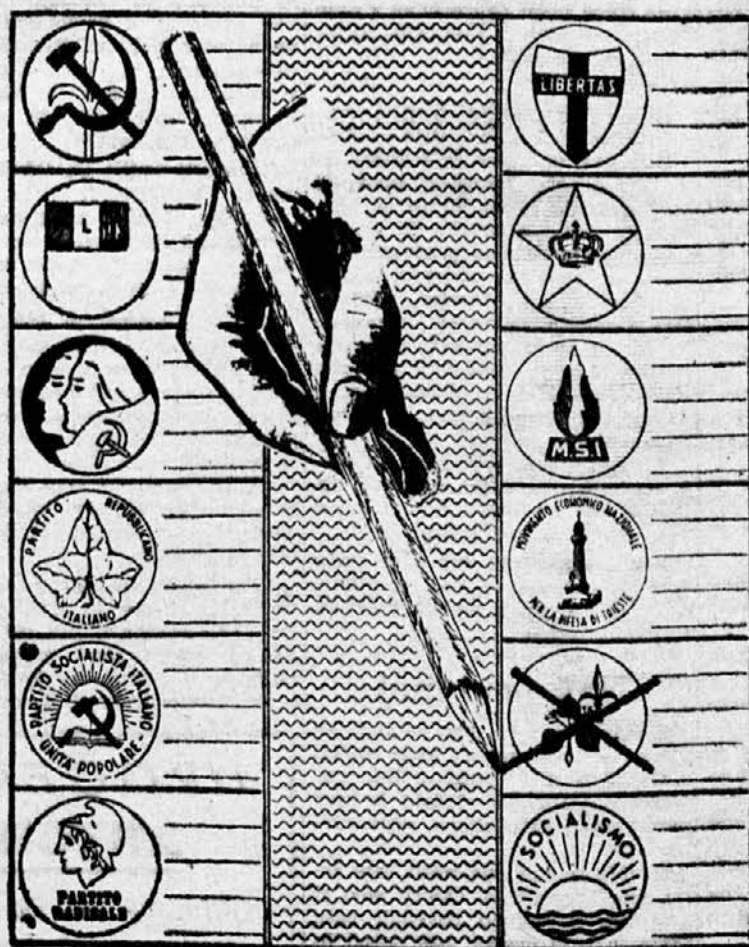
Oj ljudstvo ti slovensko, zlaša
 [vredno,
 pošteno, umno, kakršnih je malo,
 kako si tem sleparjem v roke
 [palo,
 ki te v pogubo vodijo dosledno?

Sleparijo, prodajajo te vedno
 in ti za vse jim to še daješ hvalo;
 s častjo poprej si se imenovalo,
 zdaj bodi — pravijo — blago
 [sosledno.

Kako ti z bratom tvojim
 [gospodari
 ia zarod boljševiški in nesramen,
 ki oblast le in dobiček mu je
 [mari!

Brat prosi kruha — on mu daje
 [kamen;
 kaj nas že dosti dolgo ne slepari?
 Ne voli tega zlega več in —
 [amen!

(Po Josipu Stritarju)

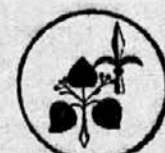
Volimo pa tako:

Pred odhodom na volišče ne pozabimo vzeti s seboj volilnico in osebno izkaznico!

Od predsednika bomo prejeli enako volilnico in svinčnik.

Ko smo v celici, poiščemo naš znak na volilnici.

Je predzadnji na desni strani in takele oblike:

S svinčnikom prečrtamo takole

Zapremo nato volilnico in jo izročimo predsedniku.

Titova diktatura - spaček Jugoslavije

V svoji obupni onemoglosti in ob popolnem pomanjkanju argumentov proti svobodoljubnim demokratičnim Slovincem se Titovi pisunski kuliji okrog »Prim. dnevnika« in njegovi jezikavi dninarji po shodih trudijo, kako bi s stalinsko tehniko potvarjanja in klevetanja prikazali svobodne Slovence kot sovražnike Jugoslavije. Komunisti vedno računajo s prostodušnostjo ljudskih množic. Naš kmet in delavec pa dobro ločita oba pojma: država in vladavina. Prav dobro veda, da je država eno, trenutna diktatorska vladavina pa čisto nekaj drugega. Še prav posebno pa to dobro vedo titovski revolucionarni užitarji in vojni dobičkarji. Prav dobro vedo, da se bo s Titom pogreznil tudi njihov današnji patriotizem na odpuved.

Prav zato se tako bojijo javnih razprav, pri katerih bi jim tudi na tem vprašanju nadrobili črna popra in rdeče paprike na klevetniške jezike. Na tej zemlji manjkajo družbici Dekleva, Kukanja, Štoka, Renko in sopotniškim pripreznikom tisti edini argumenti njihovega gospodarja, ki držijo Titovino življenje: UDBA, LJUDSKA SODIŠČA, MORIŠČA, JEČE, KONCENTRACIJSKA TABORIŠČA IN PODOBNO. Brez njih so Titovi dninarji in njihovi sopotniki jadrnice brez veštra...

Pa si oglejmo pod nepobarvanim in dobro očiščenim povečevalnim steklom Titovino — ne z očmi načelnih borcev proti nasilju — pač pa s pogledom nepristranskega opazovalca.

Švicarski dnevnik »Basler Nachrichten« je list, ki izhaja v državi, ki so ji celo kresmeljski oblastneži priznali vse odlike nepristranosti. Ta list izhaja že 112 let in uživa po vsem svetu visok ugled. Pred nekaj dnevi, 10. maja t. l., je na drugem uvodnem mestu priobčil članek pod naslovom »Politični tokovi okrog Tita«, ki ga je napisal F. Laurent. Med drugim pravi članek:

Ljudstvo nič in komunisti vse

V začetku aprila je neka ameriška revija priobčila vest, da je Tito bolan in da se njegovi tovariši pripravljajo na borbo za dediščino. Kolovodje dveh gibanj naj bi bila partijski teoretik Edvard Kardelj in policijski minister Aleksander Ranković. Čeprav izgleda, da Titov revmatizem diktatorja zaenkrat še ne ovira pri razkošnih romanjih po svetu — trenutno je v Parizu, junija pa se pripravlja na pot v Moskvo —, je vendar zanimivo izluščiti, kakšni tokovi se zbirajo okrog Tita, kajti ti tokovi bi mogli že v najkrajšem času odigrati zelo veliko vlogo.

Predvsem pa je potrebno takoj ugotoviti, da sta v Jugoslaviji dva ločena tabora: ljudstvo in komunisti. Po podatkih ljudskega štetja l. 1953 je še skoraj 90 odstotkov Jugoslovancev versjelo v Boga. Morda so med to ogromno večino tudi komunistični sopotniki. Zaradi tega lahko smatramo, da je od vsega jugoslovanskega prebivalstva 15 odstotkov komunistov in njihovih sopotnikov, medtem ko moramo ostale imenovati enostavno ljudstvo, ljudstvo, ki je orientirano proti Zahodu, verjetno bolj iskreno kot mnogi ljudje na Zahodu, ki niso doživeli nobenih osebnih izkušenj s komunizmom.

Ljudstvo pa ne šteje, ker ni niti organizirano niti oboroženo. V JUGOSLAVIJI ŠTEJEJO SAMO KOMUNISTI in posebno še častniki armade, ki so 98 od sto komunisti. Šteje pa seveda tudi »UDBA«, komunistična policija, ki je 100 od sto komunistična.

Obe skupini sta oboroženi in organizirani. Zagotovo pa nista neodvisni, saj sta to zgolj dva odlomka komunistične partije ali, kakor se komunisti v Jugoslaviji danes raje imenujejo, »Zveze komunistov«.

Petelin med seboj

Jugoslovansko komunistično gibanje pa ni tako enotno. Kakor bi si ga Tito želel. Stalinovo preklestvo je gibanju zadalo težke udarce. Že v letih 1948-49 je marksistiki goreči komunist odpadel od Tita in so ga zato pogнали v zloglasno taborišče na Goli otok ali v Bileće, kjer je UDBA izpostavljala Stalinu verne kominformovce neverjetnemu trpinčenju. Medsebojno so se morali pretepati, vse dokler niso spregledali, da so se »motili« in da ima prav Tito, če se upira Moskvi. Da so svoje »spreobrenje« tudi dokazali, so morali pretepati na novo došle kominformovce, da bi jih na ta način »prepričali«.

Tak postopek gotovo ni nobena posebnost za komunistično deželo. Kominformovci so pač stisnili zobe in pesti in čakali na boljše dni. Izgledalo je, da jim je napočila prva jutranja zarja, ko sta prispela v Beograd Bulganin in Hruščev. Morda so jugoslovanski kominformovci nekoliko razočarani, predvsem zaradi Stalinove smole, kateremu so prisegali zvestobo, vendar so še vedno pripravljani služiti tudi Stalinovim dedičem. Ne smemo pozabiti namreč, da so to poklicni revolucionarji ali zelo mladi fanatiki.

Imperialistični agenti

Nižji častniki armade so bili že vedno razvpiti zaradi svojih simpatij do Moskve, in celo od višjih častnikov so se nekateri poskušali odtegniti, tako n. pr. sam načelnik generalnega štaba, Arsa Jovanović, ki so ga na meji ustrelili. Stalin ni izobčil Tita, ker ne bi bil dober komunist, kot je to Stalin poudarjal, pač pa zato, ker je bil pregoreč komunist. Vse sovjetske obtožbe proti Titu in njegovim so bile tako bežaste in neverjetne, da jih je moral vsak jugoslovanski komunist, ki ni bil udarjen s popolno slepoto, spregledati. Tito in njegova družina gotovo niso bili »imperialistični agenti«. Nasprotno, bili so najbolj vneti pomagači Moskve. Celotno brezobzirnih napadih s strani Stalina in njegovih podpoglarvarjev (današnjih oblastnikov v Kremlju) so poskušali še skoraj dve leti po prekletstvu ostajati zvesti Sovjetom.

Med komunisti, ki Tita l. 1948 niso zapustili, se razvijajo tokovi, ki se zavzemajo za tesnejše sodelovanje s Sovjeti. Te tokove sestavljajo tako prikriti stalinisti, kakor tisti, ki so se strinjali z obrambo proti Sovjetom, dokler so ti njihovo partijo zasramovali. Enega izmed teh tokov vodita Edvard Kardelj in Svetozar Vukmanović »Tempo«. Kardelj je uradni teoretik jugoslovanskega komunizma. Razsajal je proti Sovjetom na zasedanju Združenih narodov l. 1949. Njemu dlakocepstvo tako zelo ugaja, da se ne more odtegniti marksističnim »učenjekom« Sovjetije. V ostalem je častitljiv.

Tito pleše po vrvi

Tito gotovo ni manj goreč komunist od Kardelja ali Tempa. Kljub temu je njegov obraz okamenel pri obisku Hruščeva v Beogradu. Izgleda, da je zelo previden ob moskovskih snubljenjih. Ni ga težko razumeti: še vedno je zelo užaljen in malo tudi prestrašen. Kot komunist točno ve, kakšna je normalna uporaba discipliniranih partijev.

Naj že Hruščev in njegova tovarišija danes še tako glasno kritizira Stalinove metode, teh se bodo zagotovo posluževali tudi v bodoče, samo verjetno bolj rafinirano. Tega se Tito prav tako zaveda kot njegov policijski šef Ranković s svojimi krvniki, ki so posejali partijsko šolo v Moskvi in ki lahko pričakujejo najhujše zaradi nasilja nad kominformovci.

Seveda ta strah Tita in njegove UDBe še ne vodi med zahodnjake. Tito in njegova UDBA se morajo za svoje osebne položaje zahvaliti izključno komunizmu. Tito ne more ostati ideološko privezan na Vzhod, istočasno pa z gnusom obložen na Zahodu. Poleg vsega pa je sodelovanje z demokratičnimi državami za komunistično vladavino »razkrojevalno«. Tako sodelovanje hrabri prebivalstvo, da se prične upirati totalitarnemu ov-

viti so ti nauki za razne kleparje Ljudskih front!

V Jugoslaviji postaja pritisk komunistov za zbliznanje z Moskvjo čedalje hujši. Verjetno je danes že večina komunistov za tako politiko. Privlačnejše je pripadati svetovnemu gibanju, kakor pa se obežati na partijo neke male države, ki išče »lastna pota v socializem«. Tito se verjetno končno javno še ni odločil. Ali pa se bo lahko tudi uprl svoji komunistični »zavesti«? Ali se Sovjetom ne bo posrečilo, da ga premamijo z raznimi obljubami, da ni tako hudo nevarno zanj, če bi se s svojimi moskovskimi zasledovalci le pobotal?

Hruščev napenja vse sile, da bi si Tita kupil. Zaradi titovstva obsojene komuniste, kot Rajka, Kostova in druge, je Hruščev pomilostil — po smrti. Najhujše Titove zasramovalce je odstavil.

sebno proti Avstriji, kjer jih ne vračajo UDBe v roke.

Če pa bi Tito kljub vsemu ostal trmast nasproti sovjetskemu snubljenju, ali bi mu ostalo zadostno število komunistov, ki bi branili njegovo nevtralnostno politiko proti tistim, ki vztrajajo pri tem, da Jugoslavija postane zopet sovjetska kolonija? To izgleda izredno dvomljivo. Najboljši komunisti ne bodo ostali na strani Tita. Armada tudi ne. Lahko upa samo na podporo UDBe in nekaj oportunistov. Ali pa bi to tudi zadostovalo, da bi se uspešno ubranil komunistov, podkupljenih od Moskve?

Vsekakor se zahodni opazovalci motijo, če mislijo, da ameriške dobave pšenice igrajo kakršno koli vlogo pri odločitvah jugoslovanskih komunističnih oblastnikov in samega Tita. Ameriška pomoč ali ustavitve ameriške pomoči, ne eno ne drugo jih ne ovira, da storijo to, kar je njim — in ne narodu — prav.

Če torej že ni mogoče z gospodarskimi ukrepi ničesar storiti, kar bi preprečilo povratek Titove Jugoslavije pod moskovski škorenj, bi bilo edino, kar lahko storijo zahodne sile, da mobilizirajo vse, ki so za Zahod in proti Moskvi. Nikdar ne bi smeli pozabljati, da je ogromna večina Jugoslovancev orientirana proti Zahodu. Če bi pri tem uspelo pridobiti za sodelovanje še kakšnega vplivnega komunističnega voditelja, ki se ne boji Moskve, bi seveda, ki je v svoji notranjosti spoznal, da je življenje na Zahodu boljše in svobodnejše kot na Vzhodu, bi bil uspeh do polovice že zajamčen. Na vsak način je nerazumljivo, da zahodni državniki mirno gledajo kako deželo, katere prebivalstvo je 90 od sto za Zahod, njen komunistični režim zopet polagoma izročajo v roke Hruščeva.

Mobilizacija zdravih sil

Tako sodi nepristranski svet o Titovini, ki je zgolj spaček resnične Jugoslavije. To resnično Jugoslavijo predstavlja 90 od sto njenih prebivalcev in v teh vrstah smo s svojimi čustvi in željami vsi demokratični Slovenci v zamejstvu. Tega se zavedajo revolucionarni užitarji in vojni dobičkarji, zato so med drugim tudi prodali STO, da bi izbrisali ali vsaj pomandrali demokratične Slovence, pa so se urezali. Svete zamisli in pošteno delo ne pozebe, tudi podkupiti ga ni mogoče. Med narodnostnimi in političnimi negativi ni bistvenih razlik. Tisti, ki idejno prestopajo, tudi v narodni zavednosti nimajo cene.

ČE JE TOREJ RES, DA JE V TITOVINI 90 OD STO PREBIVALSTVA PROTI KOMUNISTIČNEMU REŽIMU — IN O TEM NE DVOMIJO NITI NAŠI TITOVCI — POTEM BI BIL NARAVNOST SRAMOTNO IN PRAVA IZDAJA SLOVENSkih KORISTI, ČE BI BIL TU NA SVOBODNIH TLEH TA Odstotek MANJŠI. DOKAZIMO BRATOM V STISKI IN VSEMU SVETU, DA SO TU VSI SVOBODNI SLOVenci PROTI KOMUNISTIČNIM NASILNIKOM! TO DOKAZEMO, ČE POKAZEMO FIGO NA SILNIKOM, ZASLUŽKARJEM IN NJHOVIM SOPOTNIKOM TER VOLIMO »SLOVENSko LISTO« VSI, KAR NAS JE SVOBODNIH SLOVENCEV! S TEM BOMO SKRAJŠALI TRPLJENJE KRVNIH BRATOV, IN OB ČASU BLIŽAJOČE SE OSVOBODITVE NAS NE BO OBLIVALA RDEČICA SRAMU, PAČ PA PONOS ZNAČAJNIH MOŽ IN ŽENA!

Volimo vsi „Slovensko listo“!

Javna pozivnica

- Glavni volilni odbor »Slovenske liste« je naslovljen na spodaj naznačene naslove naslednje pismo:
- Tajništvu 1) Partito Comunista del Territorio di Trieste (Komunistična partija za Tržaško ozemlje) **Trst**
- 2) Unione Socialista Indipendente (Neodvisna socialistična zveza) **Trst**
- 3) Lista občinske enotnosti v roke Antona Markoviča **Nabrežina**
- 4) Lista demokratske enotnosti v roke Alojzija Pirca **Salež (Zgonik)**
- 5) Občinska demokratična lista v roke Dušana Lovrihe **Dolina**

Smatramo za nujno potrebno, da so slovenski volivci Tržaškega ozemlja nepristransko in točno obveščeni o političnih razmerah in o odgovornostih političnih strank in oseb, ki se potegujejo za slovenske glasove pri teh volitvah.

Zato Vas pozivamo na javno razpravljanje o predmetu:

»Odgovornosti in zasluge političnih strank med Slovenci Tržaškega ozemlja v povojni dobi« ali pa o kakršnem koli drugem predmetu s podobno vsebino, ki bi ga v spodaj naznačenem roku sporazumno določili.

Predlagamo kot kraj razpravljanja Nabrežino ali Dolino, in dan, ki naj bi se čimprej sporazumno določil, najkasneje pa do vključno 23. maja ob 8. uri zvečer.

Rok za slučajno sporazumno spremembo predmeta razpravljanja naj bo 20. maj opoldne.

Pričakujemo odgovor do 18. maja opoldne.

Trst, 14. maja 1956.

Za volilni odbor »Slovenske liste«
poblaščen predstavnik:
Dr. JOSIP AGNELETTO

zračju. Djilasov slučaj je poučen znak za to. Dejansko simpatizirajo mnogi komunistični izobraženci z njim, vendar Djilas ne razpolažga z organiziranimi pristasi. Ideološko je zmeden: ni niti komunist niti demokrat. Ljudstvo je zanj zato, ker je bil dovolj pošten in korajžen, da je spregovoril.

Zaenkrat Tito še koleba na visoki vrvi med Vzhodom in Zahodom. Na Zahodu mnogi verujejo, da bi ti njegovi plesi po vrvi mogli vzbuditi skomine na Kitajskem in po pripreznicah. Do sedaj pa nismo mogli še nikjer kaj takega opaziti, medtem ko je na Zahodu postala že prava moda koketiranje s komunističnimi vodniki. Titova nevtralnost gotovo ni edina taka zapeljivost, čeprav je ena izmed možnih. In kako dolgo bo Tito mogel in hotel ostati nevtralen? Lenin je nekoč dejal: »Kompromis je sredstvo, s katerim druge pritegnemo na partijske ojnice.« Zato bi lahko dejali: »Nevtralnost je sredstvo, s katerim druge dežele pritegnemo na ojnice sovjetske politike.« Kako čudno

Ti se imenujejo Červenkovi in Cahariades (bivši poglavar grških komunistov). Po želji Tita je razpustil Kominform, in Tito že pridno propagira s svojimi agenti za novo Internacionalno. Sovjeti so Titu obljubili okrog 300 milijonov dolarjev.

Ali bodo ugriznili v nastavljeno vabo?

Mnogi znaki kažejo, da bodo jugoslovanski komunisti, vključno Tito, ugriznili v vabo. Zunanjepolitično že pridno igrajo v roko Kremlja. Pravijo, da bodo jugoslovanski sindikati spet sprejeti v komunistično svetovno sindikalno zvezo. Notranjepolitični kurz postaja v Jugoslaviji stalno otrejši. Potem ko so v zadnjih letih izpustili veliko število političnih jetnikov, so politični procesi zopet na dnevnem redu. Ponovno uvajajo »prostovoljne« delavske brigade za prevzgojo mladine. Možnosti za potovanja v tujino v smeri proti Zahodu se čedalje bolj krčijo. Ljudstvo pa na vse to odgovarja z naraščajočim številom ubežnikov, po-

